

kettinget og befolkningen omhyggeligt om regeringskonferencens forløb. Dermed opnår vi forhåbentlig, at resultatet ikke vil opleves som noget, der falder ned fra himlen, som det var tilfældet med Maastricht-Traktaten.

Redegørelsen er god, fordi den klart viser, hvor Danmark ser ud til at have medgang, og hvor der er problemer. Sådan er det naturligvis, når 15 lande skal komme til enighed om en ny traktat. Man kan ikke få alt, men faktisk ser det ud til, at vi i Danmark er på vej til at få rigtig mange af vore ønsker opfyldt.

De danske forslag til regeringskonferencen har alle afspejlet ønsket om at gøre EU bedre i stand til at løse de problemer, befolkningerne oplever som væsentlige.

For det første beskæftigelsen. Det er afgørende for befolkningen ikke bare i Danmark, men i hele Europa. Det er godt, at der nu skabes grundlag for en bedre indsats mod arbejdsløsheden. 18 mio. ledige i EU er alt, alt for mange.

For det andet miljøet. Det er vigtigt, at der banes vej for et bedre miljøsamarbejde. Forbrugerpolitikens styrkelse er også helt afgørende for alle menneskers dagligdag. Endvidere er en styrket arbejdsmarkedspolitik væsentlig for at beskytte lønmodtagerne i det indre marked og for at sikre en fair konkurrence. Også åbenhed, nærhed og bekæmpelse af svig har stor betydning for befolkningen.

På alle de nævnte områder er der sket fremskridt, på nogle endog meget store, så der synes at være solide sejre på vej til fordel for befolkningen i Danmark og i hele EU. Det er som sagt Danmark, der har stillet mange af forslagene til forbedringer af befolkningens levevilkår i EU.

Hvorfor netop os? Fordi vi naturligvis som foregangsland har mulighed for at kunne øse af vore erfaringer også i EU-sammenhæng, og fordi EU selvfølgelig skal bruges til at forbedre vilkårene for mennesker. Kun derved får EU den nødvendige opbakning hos befolkningerne.

Der er på regeringskonferencen endnu nogle alvorlige knaster, der skal forhandles væk, så man får et resultat, alle lande kan leve med.

Der er de institutionelle spørgsmål. Her er vi i Socialdemokratiet tilfredse med, at forhandlingerne går i retning af de danske ønsker. Næmlich at hvert land fortsat skal have en kommissær, at stemmevægtene relativt mellem medlemslandene bevares uændret, samt at der sker en forenkling af beslutningsmetoderne. Også en øget anvendelse af flertalsafgørelser frem for enstemmighed er i vor interesse, som det frem-

går af regeringens oprindelige forhandlingsudspil.

Der er den fælles udenrigspolitik, hvor forhandlingerne langtfra er afsluttet. Her er det vigtigste at finde en bedre beslutningsform. Den nuværende regel med enstemmighed har for mange gange vist sig at være en blokering for fælles handling. Det mest realistiske vil være en beslutningsmekanisme, hvor ikke alle lande behøver at deltage i de fælles aktioner, men hvor et par lande kan vælge at undlade at deltage. Det er også et dansk synspunkt.

For så vidt angår forholdet mellem EU og Vestunionen, er der adskillige forslag. Uden tvivl ønsker det store flertal af EU-landene en stærk sammenknytning. Man ønsker, at EU kan anmode Vestunionen om at løse opgaver af humanitær karakter, fredsbevarelse eller krisestyring. Skulle forhandlingerne føre til et tættere samarbejde omkring forsvarspolitik og forsvar, har det naturligvis ingen direkte betydning for Danmark på grund af vort forbehold over for forsvarspolitik og fælles forsvar. Omvendt er det naturligvis altid væsentligt for os, hvad der sker i Europa, og i Socialdemokratiet følger vi det nøje.

I det retlige samarbejde findes de dårligst afklarede spørgsmål. Her må der erindres om, at Danmark ikke er imod samarbejde på dette felt, tværtimod. For såvel asyl- som politisamarbejde har Danmark været i front for at få skabt resultater i samarbejdet. Regeringen har arbejdet på at få de øvrige EU-lande til at bruge de muligheder for effektiviseringer, der allerede eksisterer – desværre ikke med tilstrækkeligt held.

Der er god grund til at effektivisere samarbejdet, men vandene skiller unægteligt, når metoderne diskuteres. Det største problem inden for det retlige samarbejde er jo, at den politiske vilje mangler i flere af de øvrige lande. Mange lande ønsker samarbejdet flyttet over til det overnationale, men de er dybt uenige om substansen.

Nogle ønsker f.eks. at dele opgaverne omkring flygtninge på en mere solidarisk måde, mens andre lande fortsat ikke ønsker at tage imod kvoteflygtninge. I Socialdemokratiet ønsker vi en kraftig effektivisering af samarbejdet inden for den nuværende mellemstatslige ramme, og vi har masser af forslag.

Fleksibilitet var på et tidspunkt den store trylleformular. I dag er der langt mere realisme omkring begrebet. Først og fremmest er det vigtigt, at man nu ser fleksibilitet som den sidste